

Så kunne han da passende begynde, bare i den her sag, at handle efter sit eget princip.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg synes, det er tankevækkende, at venstrefløjen hele tiden ensidigt er efter Israel.

Lad mig gentage: Regeringen er imod Israels opførelse af sikkerhedsmuren, men regeringen er altså også imod de palæstinensiske terrorbomber. Derfor mener vi, at indsatsen i Mellemøsten og svaret på problemerne i Mellemøsten skal være afbalanceret. Og der er ikke balance i det, venstrefløjen foreslår, overhovedet ikke.

Kl. 15.30

Vi mener i øvrigt, at det er et helt forkert redskab at opsiges associeringsaftalen med Israel som svar på det her. Vi mener tværtimod, at associeringsaftalen er en glimrende platform til, at vi kan føre vore kritiske synspunkter frem i forhold til Israel.

Jeg synes, det er tankevækkende, at venstrefløjen hele tiden hæfter sig ved én ting i den her ulykkelige situation, nemlig hele tiden hæfter sig ved det, israelerne gør for at beskytte sig, herunder også de ting, som vi er uenige med israelerne i, for vi er imod opførelsen af denne mur. Men det er interessant, at venstrefløjen altid falder over Israel og aldrig kan få sig selv til på samme måde at tage fat på den anden side af konflikten, nemlig de palæstinensiske terrorbomber.

Hermed har jeg ikke påstået, at venstrefløjen er tilhænger af terrorbomber. Det er ikke det, jeg står og siger. Men jeg synes bare, at venstrefløjen burde interessere sig for, hvad man kan gøre for at stoppe den del af det. Det hele er jo en ond cirkel, og det er man nødt til at have et afbalanceret svar på og ikke det ensidige svar, som venstrefløjen hele tiden giver, nemlig hele tiden ensidigt angreb på Israel.

Villy Søvnal (SF):

Jeg tror altså, at statsministeren i sin ophidselse her til sidst helt glemte at høre efter, hvad jeg sagde i hvert fald. Statsministeren efterlyste: Hvad skal man så gøre i forhold til at dæmpe konflikten dernede, når man nu tager afstand fra de midler, som begge sider bruger? Jeg tager afstand fra terror under enhver form, der rammer uskyldige mennesker. Og svaret er, at man da skal sende observatører derned. Det er et udbredt ønske blandt palæstinenserne, at der kommer nogle internationale folk ned og beskytter

dem mod det, de opfatter som israelernes overgreb.

Jeg kan i øvrigt anbefale statsministeren selv at tage derned. Jeg tror, at enhver, der selv har været dernede og har oplevet, hvad der sker lige nu, kommer hjem med et nyt og knap så afbalanceret syn, for det, som besættelsesmagten Israel gør i øjeblikket, er så voldsomt. Derfor er svaret at sende observatører derned. Vil statsministeren arbejde for, at der kommer internationale observatører derned, ja eller nej?

Og synes statsministeren stadig væk, at associeringsaftalen hjælper ham til at bringe Israel til det punkt, han gerne vil, i forhold til murens opførelse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil bestemt ikke udelukke, at udstationering af international, jeg vil endda ikke engang bare sige observatører, men international militær tilstedeværelse for at overvåge en fred kan blive aktuel.

Jeg tror desværre, at vi må sige, at der ikke bliver varig fred og stabilitet i området, før der punkt 1 er fundet en holdbar politisk løsning på problemet, og at det internationale samfund derefter som punkt 2 gør en indsats for at overvåge, at en sådan holdbar politisk løsning så også bliver beskyttet og overholdt af begge parter.

Det tør jeg bestemt ikke udelukke. Men forudsætningen er altså, at der er en ramme for en holdbar fred mellem parterne, for at det overhovedet har nogen virkning.

Så vil jeg bare sige igen, at det er min klare opfattelse, at det i forhold til Israel er langt mere effektivt, at vi har det samarbejde, som ligger mellem EU og Israel i associeringsaftalen. Det ville være et helt forkert og helt ubalanceret skridt i forhold til denne konflikt ensidigt at opsiges associeringsaftalen med Israel.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 520

14) Til statsministeren af:

Villy Søvnal (SF):

»Vil statsministeren, der i sin åbningstale påpegede, at »forudsætningen for at føre en meningsfyldt samtale« kun er til stede, når »man ved, hvad man snakker om«, og at »alting [ender] i tomhed og dumhed«, hvis »ukvalificerede me-